

Hanna örök

Szívrogmuszavar 2.

*finep
selection*

ZAKÁLY VIKTÓRIA

ZAKÁLY VIKTÓRIA

Hanna örök

Szívrogmuszavar 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*„A boldogság csak egy-egy rendkívüli pillanat, legfeljebb perc.
A többi csak a rá való emlékezés.”*

DALLOS SÁNDOR

Anya, köszönöm a hosszú sétákat,
Apa, neked pedig, hogy mindig visszahoztad
az elveszett sapkámat.

1.

AKÓRHÁZI FOLYOSÓN LASSAN CSEND LETT, mindenki elaludt, csak az ügyeletes nővér egyenletes cipőkopogása hallatszódott a kövön, ő mégsem tudott aludni. Nem csak a mellkasi fájdalmak miatt, vagy azért, mert félóránként jött be valaki ellenőrizni a szívfrekvenciáját. Valójában azért, mert nem tudott és nem is mert elaludni, félt, hogy soha nem ébred fel. Az álom, ami ez idáig egy jó barát volt, menekülés a sivár hétköznapiokból, hirtelen ellensége lett. Inkább gondolkozott, próbálta megtalálni az éjjel történeteknek a helyét a fejében és a sorsában. Miért történt ez velem? Meg kell halnom, lejárt az időm? De akkor miért maradtam életben? Milyen figyelmeztetésnek szánta ezt a Sors?

Nem sokáig tudott gondolkodni ezen, mert nyílt az ajtó ismét, ám ezúttal az esti orvos nyitott be rajta. Idősebb férfi volt, kerek szemüveggel az orra hegyén, ősz hajjal, de ruganyos léptei alapján

akár évtizedekkel fiatalabbnak is gondolhatták volna. A nap már lassan felkelt és aranyló köddel vonta be a szobát, a nyári álmos sugarak nyújtózkodásában a nő most jobban szemügre vehette azt az orvost, aki az éjjel megmentette.

– Nem aludt az éjszaka? Pedig jobb lett volna pihenni. Sok mindent kell megbeszelnünk.

– Nyugodtan mondhatja, figyelek, doktor úr.

– Hol is kezdjem... Úgy látom, már több éve folyamatosan gondok vannak a szívével, több vizsgálati eredményt is találtam, gyógyszereket is. Szedte ezeket?

– Nagyjából – mondta félvállról a beteg.

– Hát az nem elég, ha nem szedi rendszeresen őket, akkor nem tudunk segíteni. Milyen gyakoriak ezek a szívritmuszavarok az utóbbi időben?

– Napi rendszerességgel jönnek, néha már hiányoznának is, ha nem lennének.

– Megértem – mosolygott zavarában az orvos. – Nos, a vizsgálatok is azt támasztják alá, hogy a tachycardiája visszatérő tünet. Az eddigi tünetek alapján már valószínűsíthető, noha még nem biztos, de a korábbi vizsgálatok eredményeit is újra megnézzük...

– Mondja már! Kérem – türelmetlenkedett a beteg. Az eddigi látószólagos nyugalma egy csapásra eltűnt.

– Szívelégtelensége van. A szívizom károsodhatott, így a szívének nagy erőfeszítést kell tennie, hogy ki tudja préselni a vért, emiatt vannak a rosszulletek és ájulások. A gyógyszeres kezelés kevésbé tűnt hatékonynak, ezért el kell gondolkoznunk egy pacemaker beültetésén.

– Az az elektromos készülék, amit a szívbe építenek?

– Igen, kordában tartja a szívfrekvenciát.

– Meg fognak műteni? Mikor? – Nem tudta letagadni, hogy felzaklatták a hallottak.

– Erről még a további vizsgálatok fognak dönten. Viszont még a legrosszabb sincs kizárva.

– Meg fogok halni? – A hangja alig hallható volt.

– Azt azért még nem, nem adjuk fel olyan könnyen. Mondjuk akkor úgy, hogy a második legrosszabb dolog: ha az infarktus során valóban olyan mértékben károsodtak a szívizmok, hogy képtelenek lesznek ellátni a feladatukat, akkor az is előfordulhat, hogy szívtranszplantációra lesz szüksége.

– Kiveszik a szívemet?

– Igen, és beültetjük egy másik ember szívét a mellkasába, aki bal esetben halt meg és felajánlotta a szerveit. Erre a lehetőségre is fel kell készülnie.

– Erről szó sem lehet! Felejtse el! Nem veheti ki a szívemet! – kiabálta a tőle szokatlan hangerővel és izgatottsággal.

Hirtelen eleredt a könnye, maga sem tudta megmondani, hogy miért vagy hogyan, de patakokban folyt végig az arcán, és már nem tudta megállítani. Amit hallott, túl sok volt egyszerre. Szívelégtelesség, gyógyszerek, műtét, új szív, nem, nem, ezt már nem bírta felfogni!

– Kérem, nyugodjon meg! Tudom, ez most így egyszerre sok önnek, de szerettem volna, ha tisztában van minden részlettel...

– Értse meg! Én nem akarok új szívét! Én ezzel éltem az életemet, annyi mindenben túlestem már. Velem volt a legszebb és a legnehezebb percekben is, mindig számíthattam rá, akkor is, amikor mindenki elhagyott, vagy legalábbis úgy éreztem, hogy egyedül maradtam. Mindig tudtam, ha máshogy vert, gyorsabban vagy lassabban, hogy jelezni akar nekem, és életem minden egyes percére úgy

emlékszem vissza, hogy visszatér az a szívdobogás is, amit abban a pillanatban éreztem. Mint egy édes dallam, ami csupa-csupa kedves ütemből áll és semmihez nem fogható otthonosság érzését kelti a fülemben, nincs ennél szebb dal a számomra, nincs ennél lágyabb dallam. Hozzám tartozik, ahogy a vér is, ami újra és újra előnti az arcomat, ha boldog vagyok vagy éppen szomorú. Maga ezt nem érti, magának csak egy alkatrész a gépezetben, amit cserélni kell, és azt hiszi, bolond vagyok, amiért egy buta érzelmes dolog miatt ragaszkodom hozzá. Értse meg, képtelen lennék más szívével élni tovább, akkor inkább befejezem a játékot most és felállok az asztaltól, átenge dem a helyet másnak.

Az orvos nem tudott megszólalni, csak némán figyelte a feldúlt arcot.

– Köze van a régi szívnek ahhoz a fiatalemberhez, aki azóta kinn vár a folyosón, hogy magát ideszállították és eddig a percig el sem mozdult?

A nő arca megremegett. A száját szóra nyitotta, de nem jött ki hang a torkán. Szóval itt van. Alig néhány méterre az ajtótól. Szíverése az előbb őrült ütemről most lassabbra váltott, a keze lassan lehuppant az ágyneműre, majd a feje a párnára, és elfordította a fejét az orvostól. Kibámult az ablakon. Összeszorította a száját.

– Egész éjjel itt várt?

– Igen. Kérdeztük, hogy be akar-e jönni, de csak annyit mondott, a világért sem. Csak tudni akar az állapotáról. Nagyon szerethe...

– Kérem, most hagyjon magamra! – vágott bele az orvos szavába szárazon.

– Nem tudok magán segíteni addig, amíg maga nem hagyja. Mondja el, ki ez a férfi, aki kinn vár? Maga segíthet, hogy megértsem.

Akkor talán tudok segíteni magának, mert nekem meg ez a feladatom.

– Menjen inkább doktor úr és mentsen meg néhány életet, mert az enyémet már úgysem tudja. Az én életem már régen véget ért, néhány éve, amikor ott álltam a Lánchíd szélén és gyáva voltam leugrani. Ha akkor leugrom, nem élek át akkora szenvedést, mint amilyent a hiánya okozott. Megtapasztaltam mellette, hogy milyen az élet, milyen az igazi boldogság és szerelem, aztán minden véget ért. Ha már megízlelte a manna ízét az ember, nem éri be az eper-fagyival.

– Tudom az okát, hogy miért nem adta fel a küzdelmet, amikor tegnap éjjel újraélesztettem. A maga élni akarását Ádámnak hívják, igaz?

Megütötte a nőt a szó. Igaza volt persze az orvosnak, és az igazság fáj az olyan embernek, aki álmovilágban akar élni örökre. Talán más nem tud róla, meg akarta őrizni ezt a kis titkot magának, vigyázni akart rá, mint még soha semmire az életben. De úgy látszik, az orvost most be kell avatnia ebbe a kis titokba.

– Legyen. Rendben – mondta és felült az ágyban. A haját hátra-simította és belenézett az orvos szemébe. – Remélem, valóban ráér, doktor úr. A történetem nem lesz rövid, talán valóban csak mesét mondok, nem is az életemet, mert néha jó lenne azt hinni, az egészet kitaláltam csak. De talán, ha végére értem, maga is belátja majd, miért lennék én képtelen más szívével élni.

2.

AZ ERŐS SZÉLBEN újra hallani kezdtem a szívünk dobbanását. Tele voltam kétséggel és félelemmel, hiszen alig néhány perccel ezelőtt még a Duna felett álltam és úgy éreztem, nem tudok már sokáig a korlátba kapaszkodni. De te megmentettél. Megtaláltál, fogalmam sincs, hogyan, és ahelyett hogy velem együtt ugrottál volna a mélybe, nem engedted el a derekamat, és áthúztál a korláton. Az életet választottad és engem. Ahogy láttam a régi, csibészes mosolyodat és belenéztem abba az ezerszínű szemedbe, valahogyan elszállt az aggodalmam. Pedig elfutottam előled, ami azt illeti, többször is. De nem azért, mert nem szerettelek. Azért, mert féltem. Féltem attól az érzéstől, ami bennem volt, akárhányszor a közelemben voltál. Mert túl erős volt, nálam is erősebb, és ez megrémített. Tartottam attól is, hogy megint megbántasz. Azt pedig nem élném túl még egyszer. Legalábbis akkor ezt hittem.

De ott, a hídon minden megváltozott. Bíztam benned, mint régen, attól a perctől fogva, hogy akkor átöleltél, és bármennyire is nehezemre esett, elfelejtettem a múltat. Új lapot akartál kezdeni az életünk könyvében, ahol már csak mi ketten leszünk és minden szót együtt írunk meg. Kezembe adtad a tollat és vártál rám. Én pedig leírtam az első szót: gesztenye.

Hogy milyen volt az első néhány nap? Egy igazi hullámvasút vég nélkül, és én nem akartam leszállni. Hol a te lakásodban voltunk, hol az én albérletemben, csak meséltünk egymásnak, beszélgettünk sok mindenről, ami az évek alatt történt. Lassan kezdtük, szoktuk a helyzetet. Szoktuk a boldogságot. Ez a fajta ugyanis mindkettőnknek ismeretlen volt idáig.

Olvastunk, verset szavaltunk, fényképeket néztünk, popcornt készítettünk, sétáltunk, együtt fürödtünk, eldugott romkocsmákba jártunk borozni, síkítottunk a moziban, pedig nem is féltünk, és nagyokat nevtünk, pedig nem is mondtunk vicceset. Néztük, ahogy a házak felett felkel vagy lemegy a Nap. Vagy csak szó nélkül átöleltél, és hagytad, hogy az én apró vállam tartsa meg a fejedet. Vagy aludtunk, annyira egymásba bújva és ölelkezve, mintha még álmunkban is attól féltünk volna, hogy ellopják a másikat, mire megvirrad. Ha felébredtem, úgy néztem körbe, mintha azt hinném, álmodok. Aztán még jobban és szorosabban öleltelek, amíg ki nem ment a vér a tagjaimból.

Nem gondoltam volna korábban soha, hogy létezik ilyen boldogság, amit veled abban a néhány hétben éltem át. Minden perc új erővel töltött fel, minden pillanat új izgalmat hozott. Nem akartam mást látni, mást hallgatni vagy mással lenni, csak veled.

– Mit gondolsz, kinek kell jobban szeretni? A nőnek vagy a férfinak? – kérdeztem és megcsiklandoztalak az ágyban. Nevettél és

hagytad magad, beleharaptál a szádba, hogy jobban bírd a kínzást.
– Nem hallottam a választ! Mit mondtál?

– A férfinak, a férfinak – kiabáltad egyre hangosabban és neveltél.
Abbahagytam. Komolyan néztem rád.

– Tényleg ezt gondolod?

– Nem tudom, más férfi hogyan szeret egy nőt. Nem is érdekel.
Nem érdekelnek a régi elméleteim és teóriáim. Csak te érdekelsz.
És azt tudom, hogy bármennyire is szeretsz, nem érhet fel azzal az
érzéssel, ami itt lakozik.

A szívedre tetted a kezemet. Ugyanolyan gyorsan vert, ahogy az
enyém szokott. Mosolyogtam.

– Neked is szívritmuszavarod van? – próbáltam elviccelni a hely-
zetet, mert a játékból túlságosan komoly téma lett. De nem tudtam
visszahozni már a korábbi hangulatot.

– Ha velem vagy, nem fáj semmi – mondtad szárazon, és felálltál
az ágyról. Kimentél az erkélyre, és leültél. A lábad alatt dübörgött a
négyórás csúcsforgalom. A vaskorlátra tetted fel a lábad, és a hátadat
a rattan szék támlájának támasztottad. Az eget bámultad. Leültem
a melletted levő székre.

– Ezzel most mit akartál mondani?

– Semmit. Felejtsd el! Jó? – Bementél a lakásba és hallottam,
ahogy becsaptad magad után a fürdőajtót. Majd azt is, hogy meg-
engedted a kádba a vizet. Tudtam, hogy nem fürdeni akarsz. Nem
akartad, hogy halljam, ahogy sírsz.

Talán ez volt az első furcsa eset, amikor gyanakodnom kellett volna.
De a rovar akkor kábul el legjobban a hűsevő virág illatától, mielőtt
az összezárul és megöli. Boldog voltam, és az agyam leghátsó zugába
űztem minden olyan gondolatot és sejtést, ami akár egy hajszálynyra

is beárnyékolhatta volna ezt. Néztelek reggelenként az ágyban, ahogy alszol, de nem tudtam elképzelni, hogy miért ne működhetne kettőnk között ez a dolog. Szerettük egymást, és végre mind a ketten szabadok voltunk. Nem kellett senkinek sem számot adnunk az életünkről, csak egymásnak. Ha a múltat le tudtuk zárni és tiszta lappal újrakezdtük a kettőnk kapcsolatát, akkor nem tudtam elképzelni olyan problémát, ami kettőnk közé állhatna. Valójában igen naiv voltam.

Pontosan emlékszem arra a pillanatra, ami mindent megváltoztatott. Egyik délután felmentem hozzád, egy kis papírfecnit láttam kilógni a kabátodból. Nem kenyerem a leskelődés és a szaglászás, de annyira hívogatóan fehérlett ott a fekete zsebben, hogy önkéntelenül is felé nyúltam.

– Hagyd békén! – kiáltottál rám a lakás másik végéből. Úgy látszik, előbb megjöttél a dedikálásról, mint gondoltam. De nem ezen lepődtem meg, hanem a hangodon. Így még soha nem beszéltél velem. A kis cetlit megfogtad és bevitted magaddal a szobába, majd az éjjeliszekrényedbe rejtetted el. Kérdően néztem rád. Eddig nem volt titkunk egymás előtt.

– Ne haragudj, én csak...

– Ne haragudj! Te mást nem is tudsz mondani! Ne nyúlj a holmimhoz, és akkor nem kell bocsánatot kérned – sziszegted. Még mindig az ajtóban álltam, még mindig kabátban. Mintha leforráztak volna. Ennyire nem bánthattalak meg.

– Mi a baj? – kérdeztem finoman, de ez csak olaj volt a tűzre.

– Elegem van belőle, hogy állandóan itt vagy, hogy nem tudok lépni sem anélkül, hogy ne beléd ütköznék. Itt vannak a cuccaid, amiből mindennap csak egyre több van, és ezért azt hiszed, már a lakás is a tied. Hát, közlöm veled: NEM! Ez a lakás még az enyém,

és nem szeretném, ha hozzányúlnál a dolgaimhoz még egyszer! – A szemedben hihetetlenül erős dühöt láttam, hadonásztál, és leborítottad az íróasztalon levő könyveket a földre. Sosem láttalak még ilyen idegesnek.

– Kérlek, ne kiabálj velem! – Éreztem, hogy folyik a könny az arcomon. Nem akartam sírni, de már nem tudtam megállítani. Leakasztottam a táskámat a fogasról, és kirohantam a lakásból.

Egész éjjel sírtam aztán az albérletben is. Le sem tudtam hunyni a szememet. Rád gondoltam és arra, valóban az a kis papír hozott-e ki ennyire a sodrodból. Nem éreztem, hogy rosszat tettem volna, bár való igaz, sokat voltam nálad, és nem kellett volna megnéznem, amíg nem adsz rá engedélyt. De az önérzetem sem hagyott nyugodni: nem érdekelttem meg, hogy így beszélj velem.

Pár napig nem kerestelek, de valójában arra vártam, hogy felhívj és bocsánatot kérj a viselkedésedért. De hiába vártam, nem szólalt meg a telefon.

Fel-alá járkáltam a lakásban, hol a telefont néztem, hol az ablakon át lestem ki az utcára. Nem jöttél, nem kerestél. Két-három nap telhetett el, amikor már nem bírtam tovább, és átmentem hozzád. Este volt, hideg őszi idő, érezni lehetett már a tél csúszós leheletét a járdákon. Hangosan nyikorgott a bejárati ajtó, amikor kinyitottam. A lakásban porszag és dohosság érződött. Mintha napok óta nem járt volna ott senki.

Letettem a kulcsot a kis asztalra, és ablakot nyitottam, hogy kicserélődjön a levegő. Az ágyad érintetlenül bevetve, néhány ruhádon kívül semmi sem hiányzott. Nem értettem az egészet. Azt mondtad, nem lesz semmilyen munkával kapcsolatos utazásod a közeljövőben.

Talán meglátogattad volna a nővéredet? Kétlem, arról tudtam volna. Kinyitottam a konyhaszekrényt, majd a hűtőt is. Teljesen üres volt. Tehát nem is rövid időre mentél.

Becsuktam az ablakokat, és beleültem a kedvenc fotelodba, amit csak Gondolkodónak neveztl. Nem kapcsoltam se villanyt, se tévét. Jó volt ülni a sötétben és elmélkedni az elmúlt néhány napon. De a kialvatlan éjszakák megtették a hatásukat, és elnyomott az álom. Reggel ugyanott és ugyanúgy ébredtem, ahogy lefeküdtem. Csikordult a kulcs a zárban. Megjöttél.

– Mit keresel itt? – kérdezted szárazon, mímelve, hogy egyáltalán nem lepett meg, hogy itt találsz. A táskádat a sarokba dobtad a kabátok alá, mintha el akarnád titkolni, hogy hol voltál. Nem is kérdeztem inkább semmit.

– Beszélni akartam veled. És tudni, hogy minden rendben van-e.

– Nem szeretném, ha itt aludnál a lakásomban.

– Ezt megértem. Ne haragudj, ígérem, legközelebb szólni fogok, mielőtt feljövök és...

– Nem így értettem. Egyáltalán. Soha többet. – Elfordítottad a tekintetedet, és az ajtó felé néztél. Nem ültél le, idegesnek tűntél, de ezt próbáltad titkolni.

Nem tudtam megszólalni. Csak mereven néztelek, és próbáltam kitalálni a gondolataidat. Nem akarod, hogy itt aludjak. Miért? Mit csináltam?

– Vége, ha eddig még nem jöttél volna rá. Sőt, igazából el sem kezdődött semmi sem köztünk. Azt a lányt akartam megkapni, akit régen megismertem. De te már nem az vagy, és én sem vagyok az a fiú. Felnőttünk, megváltoztunk. Másra van szükségem. Nem rád.

Körmömet a bőrszék karfájába mélyesztettem, amíg el nem féhéredett az ujjbegyem. Úgy markoltam, mintha attól félnék, hogy

zuhanni kezdek, ha elengedem. Pedig akkor én már elkezdtem zuhanni.

– Mi történt? Mi változott meg benned? Hiszen olyan jól...

– Lehet, hogy neked úgy tűnt, hogy mindketten boldogok vagyunk, de valójában csak te voltál az végig. Ez is jól mutatja, hogy mennyire önző vagy, még azt sem vetted észre, hogy velem mi van.

Leültél az ágy szélére és láttam, hogy könnyes a szemed.

– Ne haragudj! De ez nem fog menni. Így nem.

Felugrottam a székről és átöleltem a válladat, a fejedet a nyakamhoz szorítottam. Meg tudjuk beszélni, nem lehet olyan akadály, amit ne tudnánk leküzdeni, ismételtettem magamban.

– Engedj el! – mondtad, és lefejtetted magadról a kezemet. Összeráncoltad a homlokodat, és ellöktél magadtól. – Értsd meg, más-hogy nem lehet, csak így.

Feltűrted az ingujjadat, és csípőre tett kézzel álltál az ablak elé, minél messzebb tőlem. Megfogtam a válladat, és kényszerítettelek arra, hogy megfordulj és a szemembe nézz.

– Nekem ez nem magyarázat! Mondd el, mi történt benned ebben a néhány napban, ami miatt nem lehetünk együtt, mert nekem ne akard beadni azt, hogy ez már hetek óta érik benned, mert annyira nem vagy jó színész ehhez! – kiabáltam vele. Úgy éreztem, hogy összeomlik a világom. – Hét évet vártunk arra, hogy újra együtt legyünk, és most itt vagyunk végre! Én képtelen vagyok így elengedni téged, képtelen!

– Értsd meg! Nem szeretlek!

Jobban megütöttél azzal a néhány szóval, mintha az öklödet csaptad volna az arcomnak. És sokkal jobban is fájt. Csend lett. Elengettem a karodat. De a szememet nem tudtam levenni róla. A feltűrt ing alatt a könyökhajlatod be volt vérezve. Verekedtél? Vagy

valamilyen szert használtál? Teljesen összezavarodtam. Nem ismerem ezt az embert.

– Mi az ott a kezeden? – próbáltam terelni a szót, mintha azzal elhessegetném az előbb kimondott szavaidat, amelyek még mindig ott lebegtek kettőnk között, mint a keselyűk egy döglött kapcsolat fölött. Odanéztél, és idegesen lehúztad az inged ujját, hogy takarja azt, amit nyilvánvalóan szégyelltél vagy legalábbis titkoltál előlem.

– Ugye hallottad, amit az előbb mondtam? Komolyan mondtam.

– Hallottam – ismertem be.

– Én most kinyitom az ajtót, te pedig kísétálsz rajta. Nem foglak keresni, nem foglak emlékeztetni magamra és az együtt töltött időre. Megpróbállak elfelejteni, és tőled is ezt kérem.

Szédültem és iszonyatos fájdalom hasított a fejembe. A levegőt olyan gyorsan vettem, mintha futnék, és vibrált körülöttem minden. Nem ájulhatok el! Megkapaszkodtam a fotel támlájában. Felnéztem rád. Az arcod fájdalmas volt, de kétségkívül őszinte. Újra és újra pörgettem magamban a mondataidat, de nem jutottam semerre. Egy erdőben éreztem magam, ahol a fák nemhogy utat mutatnának, hanem még nekem is ütköznek és eltörik a csontjaimat.

– Ígérd meg, hogy nem teszel kárt magadban!

– Neked én már nem tartozom semmivel – mondtam, és magam sem tudom, hogyan, de elindultam. Megfogtam a kabátomat, de nem vettem fel. A kezem ösztönösen nyúlt a kis asztalon hagyott kulcsért, felemeltem, majd ugyanilyen gyorsan le is tettem. Szinte eldobtam magamtól, mintha tüzes vashoz nyúltam volna. Égette a kezem. Ahogy te a szívemet.

– Mondd, hogy megértesz és nem haragszol rám! Nem akarom, hogy gyűlölj. Hidd el, ezt mind érted teszem! – mondtad még az

ajtóban, mielőtt behúztam volna magam után. – Egyszer meg fogod érteni ezt az egészet.

– Lehet, de ez már ne legyen a te gondod! – mondtam szinte résnyire szűkült szájjal. A lépcsőház aljáig kibírtam, hogy ne sírjak. Akkor sem zokogtam azonnal, csak csendesen folytak a könnyeim, aztán az úttesten átsietve kezdte el a vállamat is rázni a sírás. De nem kaptam oda a kezem, mert tudtam, az ablakból még láthatsz. Nem akartam megfordulni. Nem tudtam, melyik fájna jobban, ha nem látnálak, vagy ha ott látnálak.

3.

KÉPZELD EL, HOGY ÉJJEL VAN ÉS ÁLMODSZ! A fejedet leteszed a puha párnára, betakarózol alaposan, és résnyire nyitva hagyod az ablakot. Csend van, és téged gyorsan elrepít az álom ölelése ismeretlen tájak felé. Miközben álmodsz, sokszor tudod, hogy álmodsz, van olyan is persze, még ha hihetetlen is, de valóságnak tűnik minden. És most képzeld azt, hogy ebből az álomból nem tudsz felébredni, mert amikor ébren vagy, akkor is álmodsz, és minden összefolyik előtted. Hiába csipkeded a karod, mindig fáj, hiába próbálsz visszaemlékezni dolgokra, ha nem tudod, álomra vagy valóságra emlékezel-e.

Éppen ilyen különös álom és éberlét szállt rám, miután elhagytál.

Mindig szerettem álmodni, de csak azért, mert tudtam, bármikor felébredhetek belőle. Kisgyerekként gyakran, ha rosszat álmodtam, sikítottam, és akkor azonnal felébredtem a saját hangomra. Persze ezek a rossz álmok általában arról szóltak, hogy pizsamában indultam

el az iskolába és hasonlók. Felnőttként már rosszabb álmok vártak, például az, hogy kiesik az összes fogam, ahogy beszélek, vagy hogy nem tudom kinyitni a szemem, mintha összeragadt volna. Nem is olyan régen pedig azt álmodtam, hogy egy satu össze akar nyomni, és én sikítottam álmomban, hogy végre felébredjek. Aztán rájöttem, nem álmodok...

A kar, amely szorított, egy erős férfihoz tartozott. Finoman felemelt a földről, és még utána sem engedett el. Nem nyitottam ki a szemem, csak sikítottam, ahogy a torkomból kifért, de nem tudtam felébredni. Hiszen ébren voltam. Talán elájulhattam, nem is tudom biztosan, most már nem is fogom, és éreztem, hogy ágyba tesznek. Itt is maradtam, jó pár napon át. Csakhogy ez nem a saját ágyam volt.

De legalább a saját álmaim, mert jó pár napig csak órákra tudtam ébren lenni, akkor is azt hittem, álmodok. Felpillantottam, és a szoba forgott, ismeretlen tárgyak jöttek egészen közel az arcomhoz, én pedig eltoltam őket magamtól. A csörömpölésre fény gyúlt, bejött valaki és megtörölte a homlokomat, és én újra becsuktam a szemem. Hazudnék, ha azt mondanám, nem láttalak magam előtt sokszor, hogy az álmvárosban töltött óráimat nem te töltötted volna ki. Újraéltem a közös éjszakáinkat az elsőtől a legutolsóig, és a vége mindig ugyanaz volt, ami az életben, állok a hídon, de ezúttal beleugrom és merülök. Nem kapok levegőt, csak próbálok, csapdosok a kezemmel, és valami fogódzót keresek. Aztán a víz körülöttem virágporrá változik, és én már attól prűszkölök. Egy kertben találok magam hirtelen, ahol virágokat szedek. A madarak csiripelnek, a szél a fűvön játssza a legszebb muzsikáját. A házból frissen sült kenyér illata száll ki, egy cica felmászik a léckerítés tetejére és

gondos mosakodásba kezd, míg a puli minden figyelmét egy piros labda köti le, azt hurcolja büszkén körbe és körbe az udvaron. A virágokból lassan koszorút fonok, a levendulák szépen hajlanak a jó szóra, és engedelmesen hagyják egymásba karoltatni magukat, míg egy szép és illatozó koronát adnak ki. Fel akarom tenni a fejemre, amikor rájövök, már van egy a hajamban. De akkor miért kötöttem másikat? Kinek? Hirtelen sírást hallok a mező végéből, és látok egy arcot, amit már soha nem tudok kitörölni a szívemből. És csak futok, csak futok, ahogy a lábam bírja a mező végtelennek tűnő vége felé. A szívverésem egyre gyorsabb lesz, úgy érzem, hogy nem kapok levegőt, mint akinek a víz alá nyomják a fejét. Éreztem, már nem kell sokat futnom, és végre elérem azt, amiről még magam sem tudom pontosan, hogy mi.

Talán a nagy futásban leeshettem az ágyról, mert a padló keménysége ébresztett fel, az álmovilágból pedig egy férfiarc. Nem te voltál az.

– Jól van? Nagyon hadakozhatott valamivel, ha még a padlóval is szembe akart szállni!

A hangja kellemes és megnyugtató volt, ahogy teste melege is, ahogy karjába vett és visszatett az ágyba. Ahogy végignéztem magamon, nem kellett szégyenkezni a ruháim esetleges gyűrődései miatt, ugyanis azok összehajtvá heverték az ágy melletti széken. Egy régi típusú csíkos férfipizsamát viseltem, a hajam pedig gondosan befonva omlott alá a hátam közepéig. Azt hittem, még mindig álmodok, nem tudtam szóhoz jutni, csak egy villantásnyira ütött fejemben szöveget a gondolat, hogy ez az ismeretlen férfi meztelenül láttott, injekciós tűt bökött belém, és ki tudja, mit csinált még velem. De képtelen voltam ellenkezni, újra álomba merültem.

Pár óra múlva ébredtem és lassan próbáltam felülni, mert tagja-
im elgémberedtek. Egyébként is nehezen kelek, tudod, órák kelle-
nek, amíg megbarátkozom a fénnel és az új nappal. Körbenéztem
és próbáltam kitalálni, hol lehetek. Talán azért, mert még mindig
nem tudtam eldönteni, hogy mit álmodtam és mi volt valóság, nem
is éreztem magam veszélyben. Így utólag belegondolva sikítanom
és kiabálnom kellett volna, de akkor valamilyen egészen különleges
biztonságérzet volt bennem. Hiszek az emberi megérzésekben. Én
már akkor tudtam, hogy jó helyen vagyok.

Az ágy mellett, az asztalon egy tálcán briós, sajt és egy alma volt,
mellette langyos tea és egy cetli szép, lendületes kézírással: *Ennie
kell! Egy órán belül jövőök.*

Engedelmeskedtem, bár először úgy éreztem, egy falat sem men-
ne le a torkomon, később már habzsoltam az ételt, és úgy éreztem,
életemben nem voltam még ilyen éhes. Felesleges volt úgy kapkod-
ni, mert pár perccel később úgylis az egész a WC-kagylóban kötött
ki, úgy látszik, nem volt elég erős még a gyomrom ilyen terheléshez.
Ha már kijöttem a szobából, úgy gondoltam, felfedezem a lakás töb-
bi részét is. Persze először a bejárati ajtót kerestem meg, meglepődve
vettem észre, hogy bár kívülről bezárták, a belső zárral könnyedén
ki tudnék jutni. Ha akarnék, de nem akartam.

A nappali alapján a lakás jól szituált tulajdonosé lehetett, a finom
anyagokon a gondos választás érződött. Kissé puritán volt, sehol egy
fénykép, egy jegyzetömb: steril, mint egy múzeum előcsarnoka. A na-
gyobbik szobában töltöttem az elmúlt időszakot, berendezése és a
ruhák alapján arra következtettem, hogy egyedül lakott itt egy fér-
fi. A másik szobát nemrég tapétázhatták, a tapétán mackók ültek a
nagy fűben, és elmélyülten lapozgattak egy mesekönyvet. Nem volt
benn bútor, csak egy méteres magasságú plüssmackó. Tökéletesen

meg voltam arról győződve, hogy ez egy gyerekszoba, ahogy arról is, olyan gyerekszoba, ami még nem látott gyereket. Megint elkapott a hányinger.

Persze nem a gyerekszoba miatt. Ittam egy pohár vizet, hogy megnyugodjak és jobban legyek. Még a kósza fejemmel is könnyedén megláttam, hogy a lakás pontos tükörképe az enyémnek. Tehát valamelyik szomszédnál voltam. Ekkor fordult meg a kulcs a zárban.

Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy a kulcs közel áll ahhoz a kézhez, amely úgy szorított. Még jóképűbbnek tűnt a férfi, mint amire emlékeztem. Magas, kisportolt alkatú volt, barna hajjal és kék szemekkel. Még nem lehetett negyven, de már harminc sem. Mindenesetre a legkevésbé a külseje izgatott, amikor először álltunk szemtől szembe egymással, ezeket jóval később tudtam csak megfigyelni. Ugyanis én ekkor még mindig nem tudtam, ki ez a férfi, miért hozott fel a lakására, mióta vagyok itt, és egyáltalán, mit akar tőlem. Hazudnék, ha azt mondanám, nem jutott eszembe, hogy akár bánthat is. Valami azt súgta, ha bántani akart volna, már megtehetné volna. De bármilyen dőreség is a részemről bevallani, az futott át legelőször a fejemben, hogy milyen szörnyen nézhetek ki, és hogy mit gondol rólam ezek után.

Ő talán nem erre gondolt. Amikor megpillantott a konyhában, láthatóan meglepődött, de ez csak pár másodpercig tartott. Bejött, tetetve, hogy ennél mi sem természetesebb, de láthatóan zavarban volt, mert nem szólt semmit sokáig. Később, mikor már sokkal jobban megismertem őt, megtudtam róla, általában zavarban volt, ha nem tudott semmi odavágót mondani, ilyenkor elhagyta az amúgy nagy magabiztossága. Odament a pulthoz és kipakolta a táskát: néhány

kifli, két paradicsom és egy kis felvágott. A csaphoz lépett, engedett magának egy kis vizet, megitta, még mindig nem nézett rám. A mosogatótálcát bámulta, majd nyelt egyet és letette a poharat.

– Jobban van?

– Igen. – Mintha nem is a saját hangomat hallottam volna.

Nem is kezdődhetett volna bugyutábban a beszélgetésünk. Roszszul éreztem magam, tudtam, semmi keresnivalóm itt, sosem szerettem mások törődésére rászorulni. Nem is tudom, kettőnk közül melyikünk érezte furcsábbnak a helyzetet.

– Elmegyek. Most.

Elindultam a bejárati ajtó felé, nem is gondoltam arra, hogy egy csikos férfitársam van rajtam, és mezítláb vagyok.

– Várjon! Maradjon még! Nem is kíváncsi arra, mi történt?

Megtorpantam. Hiszen még azt sem tudom, hogyan kerültem ide és mióta vagyok itt. Azt meg különösen nem, hogy ki ez a férfi és mit csinált velem. De alig tudtam pár szót kinyögni.

– Jól vagyok. Köszönöm, amit értem tett!

Bár még mindig nem tudtam, mi is volt az pontosan, de éreztem, nem kell félnem, itt nem bántanak. Milyen nehéz volt kimondanom akkor, hogy köszönöm! Pedig ezúttal egy idegennek kellett, akit valószínűleg többet sosem látok, de mégis mintha kiszakadt volna a lelkem, ahogy megmozdult a szám. Ha tudtam volna, milyen fontos szerepe lesz később ennek a férfinak az életemben, és annak, amit tett, talán a nyakába ugrok, és a fülébe ordítom, hogy köszönöm, köszönöm, köszönöm! De akkor mennem kellett. Hogy hova akartam menni? Magam sem tudom. Abba a sivár albérletbe, amit kénytelen-kelletlen egy ideje már az otthonomnak neveztem.

Ebben a pillanatban tudatosult bennem, hogy nincs otthonom, nincsen nekem a világon semmi egyebem, csak a hatalmas magányom és a boldogtalanságom. Mire várjak még? Egy verseskötet, ami hiába sikeres, csak a múlt fájdalomra emlékeztet. Egy céltalan élet, amelyben nincs jel a boldogságra. Se család, se barátok, se szerelem, se munka, de még egy otthon se, ahova az ember elbújhatna a világ minden fájdalma és bántása elől, egy csendes zúg, ahova bevaccolhatom szomorúságom. Nincsen nekem semmim, még ez a pizsama sem az enyém, de még a szavaimat és a viselkedésemet is másénak érzem. Mi történik velem? Az utolsó emlékeim alapján még csoda, hogy itt vagyok és élek. Miért nem vagyok képes megköszönni az életemet ennek a férfinak? Mert már semmit sem jelent nekem? Neki miért jelentett valamit?

Tudod, édesem, sosem gondoltam volna, hogy egyszer még így ki-
borulok. Te tudod a legjobban, nem vagyok hisztis típus, aki azért
sír, hogy a világ odafigyeljen a bajára és megvigasztalják. Én inkább
az a csendben szenvedő alkat vagyok. A gondolataimba temetkez-
tem, el is felejtettem, hogy más is van a lakásban rajtam kívül, csak
összecsuklottam a bejárati ajtó előtt.

Ismét felvett a karjába, csitított csendesen, ahogy a nyűgös kis-
gyermekeket szokás, és bevitt a szobába. Betakart jó szorosan és égve
hagyta a kislámpát, amikor kiment a szobából.

Tudom, mi járhat a fejedben. Ez nem nagy titok, általában kitaláltam, hogy mire gondolsz, persze, maga a gondolat nem nagy dolog, az oka viszont annál inkább. Ezúttal azonban még az okot is tudom. Szerinted történt köztünk valami ezzel a férfival. Jól sejtetem, ugye? Hmm, ezek szerint nem ismersz engem, őt pedig nem is fogod soha.

Azon az éjszakán nem történt semmi, ahogy addig sem. Kihasz-
nálhatta volna a helyzetet, de nem tette. Ekkor még nem sejtettem,
hogy miféle ember lakozik Andrejben. Ekkor még nem is sejtettem,
milyen tragédia lehet az, ami képes minket összekötni.

Néhány nappal később már pontosan emlékeztem arra, hogy mi-
lyen legyengült állapotban próbáltam elindulni otthonról, és hogy
Andrej talált meg az ajtóm előtt, nem sokkal utána pedig elájulhat-
tam, mert innen, mintha elvágták volna. De erről nem nagyon akart
beszélni, mintha felejtetni és feledtetni szeretné azt a helyzetet, ami-
ben először találkoztunk. Másról viszont tudtunk beszélni. Egyik
este, néhány héttel a találkozásunk után nagyon őszintén megnyílt
nekem, mesélt az apjáról, magáról, de élete legnagyobb tragédiá-
ját mégsem tőle tudtam meg. A lakásomon találkoztunk legtöbbször,
szokás szerint nem jött üres kézzel, bolti süteményt és egy üveg
gyermekpezsgőt hozott. Zenét hallgattunk, s miközben kinyitotta a
pezsgőt, hozzátette, orvosi utasításra, én pedig sok hét után először,
ha nem is nevettem, de elmosolyodtam. Szépen elosztottuk a süte-
ményt, láttam, nagy nehezőre esik megenni, mivel nagyon egészsé-
gesen élt, nem evett édességet, vörös húst, készételt, és általában is
kényes volt a minőségre, amit egy bolti kész sütemény nem biztos,
hogy garantált. De a múltkor a boltban sokáig szemeztettem vele,
amit ő észrevett, ezért gondolta, meglep vele. Jól tette, úgy kellett a
testemnek az édesség, mint még soha. Talán az a néhány nap rendes
és tápláló étel nélkül ennyire kiszárította a testem, és most próbálom
visszaszedni az elvesztett kalóriákat. Amúgy is fogytam pár kilót,
amin a napi néhány rosszullet sem segített. Reméltem, ha lelkileg
összeszedem magam, testileg is rendbe jövök. Előbbiben és utóbbi-
ban is Andrej segített nekem.

Úgyhogy, ha szeretsz még egy egészen kicsikét vagy szerettél is engem egyáltalán valaha az életben, kedvesem, akkor nincs még egy ember a Földön, akinek nagyobb hálával tartozhatnál, mint Andrejnek.

Persze most egy kicsit mesélnem kellene róla, nem? Tudom, nem szívesen hallasz róla, de meg kell ismerned azt a személyt, aki, akárhogy is nézzük, megmentette az életemet. És nemcsak az enyémet...

Andrej Patocs vagy Patócs András, mindegy hogyan hívom, magyar apától és orosz anyától született. A szülők kapcsolata később megromlott, ezért anyja visszament orosz földre az iskolás fiúval, aki csak felnőttként tért haza két okból: egyrészt, mert itt akarta letenni a szakvizsgáit, másrészt, mert az anyja meghalt, s utolsó kívánsága az volt, rendezze kapcsolatát Magyarországon maradt apjával. Andrejt szerette az apja, de képtelen volt kimutatni az érzéseit, mint szülő, csak a kritikákat nem sajnálta, illetve a rágalmakat az anyja felé, aki elszökött előle. Nehéz évek voltak ezek. A fiú lassan a saját lábára állt, elköltözött az apjától. Ma már ritkán találkoznak, de akkor igen hevesre sikerednek a találkozások, a múltbeli sérelmeket mind a mai napig egyikük sem tudja feledni.

Andrej egyébként traumatológus, egy budapesti kórházban dolgozott, amíg össze nem omlott az élete, de ennek okairól majd később. Jó szakember, egyik délután megmutatta az összegyűjtött külföldi szakújságokat, amelyekben megjelentek a kutatásai. Hívták Brüsszelbe, Londonba, még Tokióba is, de nem akart, vagyis inkább nem tudott menni. Valami mindig visszahúzta.

Ha néhány nappal később nem kap csomagot Andrej, amit a ház-mester hozott fel, és nem elegyedünk szóba, soha sem tudom meg, hogy milyen terhet hordozott magában a megmentőm. Néhány éve megismerkedett egy fiatal francia kutatóorvosnővel, aki a pesti

kórházakban is vizsgálatokat végzett. Szerelem volt első látásra, ezt a házmaster mondta így nekem, amikor ezt mesélte, el is csuklott a hangja. Néhány évet kinn éltek Franciaországban, majd amikor terhes lett a felesége, hazajöttek Budapestre, és Andrej ismét munkába állt a régi kedves kórházában. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy tervezte, se a kapcsolatban, se a munkában, az apjával pedig még mindig képtelen volt rendezni a kapcsolatát, holott az unoka már úton volt. Andrej félt, hogy őt is gyűlölni fogja majd a gyereke, ahogy ő az apját. Inni kezdett. A felesége féltette, kérte, hagyja abba. Ezután már nemcsak ivott, mivel orvosként könnyedén hozzájutott a nyugtatókhoz, már bódította is magát. Éppen az egyik bárban volt, amikor a feleségénél idő előtt beindult a szülés. Mivel Andrejt nem érte el, egyedül indult a kórházba. Mire beért, olyan sok vért veszített, hogy már nem tudták megmenteni az életét. A kisbabát időben kivették, de még annyira kicsi volt, hogy négy napot élt utána: túl gyenge volt még a szervezete az élethez. Andrej is ugyanezt érezte saját magán, miután a kis fehér koporsót kiválasztotta a temetkezési vállalkozónál.

Önként ment az elvonóra, egy időre fel is függesztette a gyógyítást. Azt mondta, nem is tudott volna gyógyítani azok után, ami vele történt. Hibásnak érezte magát, és az ellenkezőjéről senki sem tudta meggyőzni. Addig hitt abban, hogy a halál fölött áll, noha voltak esetek, amiket még ő sem tudott visszafordítani, de mégis úgy érezte, több erő van benne, mint másokban. Ez az erő azon a napon elhagyta, mikor a legjobban szüksége lett volna rá. Halott kislányával a kezében az újszülött osztály sötét folyosóján még csak sírni sem tudott, és ezt soha nem tudta majd később megbocsátani magának.

Bár ő minden titkát szép apránként megosztotta velem, tőlem nem kérdezett semmit. Ahogy ő mondta, talán én vagyok az első ember, akivel azóta szóba állt. Egy év telt el, ő kirekesztettként tengett-lengett a társadalomban, nem érdekelte már az élet. Hívták vissza gyógyítani, de még egy kis időt kért, maga sem tudta, miért. Bizonytalan volt. Egészen addig, amíg velem nem találkozott, legalábbis nekem azt mondta.

Most biztosan azt kérdezed magadtól, hogyan is kerültem Andrej lakásába olyan állapotban? Ugye, te sem gondoltad egy percre sem, hogy az életemet ugyanott és ugyanúgy folytattam, mielőtt beléptem a könyvesboltba és megláttalak a leghátsó sorban? Számomra minden megváltozott, amikor kimondtad, hogy nem szeretsz. Nem tudtam, hogyan éljek ezután.

Nem akartam megölni magam, ne értsd félre! Ismersz, és tudod jól, sosem lennék képes olyan elkövetni magam ellen, amit te...

Ne haragudj, csak azt akartam mondani, hogy én más vagyok, mint te. Nem, nem vagyok erősebb, nem fűz semmi az élethez jobban, mint téged. Gyáva sem vagyok, egyszer te mondtad, nálam nem ismersz bátrabb embert, mert ha kellően felszívom magam, akkor még a Himalájának is nekimegyek nyári szandálban. Te mindig is tudtad, mivel lehet engem heccelni, és hogy kevés kitartóbb ember van nálam a Földön, mert ha elég motivációm van, senki sem tud megállítani. Úgysem tudod megcsinálni, nem bírnád! Hányszor hallottam ezt, s hányszor nem bírta a büszkeségem ezeket a szavakat, azonnal megembereltem magam, és újult erővel indultam neki a feladatnak.

Valójában a büszkeség, igen, a büszkeség volt az, ami nem engedte akkor eldobni az életemet. Nem akartam a hídon sem meghalni,

csak érezni azt a pár percet, azt a fájdalmat és bizonytalanságot, amit te érezhettél, tudni, hogy egyedül vagy, senki nincs melletted, és most te, csak te dönthetsz az életedről. De ha meg is örültem volna egy pillanatra, és mégis nekiindultam volna a folyónak, a büszkeségem visszatartott volna, hogy ne úgy emlékezzenek rám, mint arra a nőre, aki nem bírta feldolgozni, hogy elhagyta élete szerelmét. De más is visszatartott, egy ölelő kar...

Átöleltél és hagytam, hogy megcsókolj, elhittem, amiket mondtál. Nem akartam gondolkodni, csak fürödni abban az érzésben, hogy szeretsz, még mindig szeretsz. Láttam a szemedben, ami már nem egy kisfiú, hanem egy érett férfi szeme volt, hogy csak én vagyok a szívedben, nem is lesz más soha. De ez nem így van.

Azt gondoltad, amikor ott álltál a könyvesboltban és hallgattad, ahogy az elmúlt évekről beszélek, hogy bennem már nincsenek meg ezeknek az időknek a fájdalmai. Hogy is gondolhattad, hogy az a szerelem, amely megváltoztatta az életemet, majd tönkretette a legszebb álmaimat és reményeimet, maradandó és látható nyom nélkül helyrehozható? A sebek begyógyulnak, de a heg mindig ott marad. Amikor átöleltél a hídon, úgy éreztem, a heg lassan kezd kisimulni és eltűnni. Megváltoztam miattad. Adtam egy újabb esélyt, vállalva azt, hogy újra csalódom. És ez így is történt. Most viszont még azt sem adtad meg nekem, hogy ellenkezzek vagy kérleljelek, hiszen itt nem arról volt szó, hogy a becsületed tartott egy másik lány mellett, hanem arról, hogy másnak képzelted el a kettőnk kapcsolatát, és kiábrándultál belőlem. Hogy nem szeretsz. Ezzel pedig nem tudok mit kezdeni. Nem tudtam, hogyan folytassam az életemet. Meg kellett állnom a járt utamon, és leülni az út szélén a fűre. Már nem tudtam, hova tartok.

Eszembe jutott, hogy mit mondtam neked Csöngén, szerintem az a szerelem, amikor még idősen is azért fogjuk meg a másik kezét, mert érezni akarjuk a bőrének melegét, nem csak azért, mert már imbolyogva járunk és kapaszkodunk belé. Te azt mondtad, szerinted a nőnek kell jobban szeretnie, nem a férfinak. Aztán, amikor azt hittem, hogy szerelmes vagy belém és végre boldogok vagyunk, akkor azt, hogy a férfi szeret jobban. Vajon most is így gondolod? Vagy az egész csak színjáték volt.

Ezek a gondolatok jártak a fejemben, meg az egész, ami Csöngén történt, hogy honnan jutottunk el idáig. Biztosan azt gondolod most, hogy az egészet túlagyalom. Talán igazad is van. De nem tudtuk megbeszélni veled a régi dolgokat, amik kettőnkkel történtek, miután azt mondtad, nem szeretsz. Továbblépni máshogyan viszont nem tudtam volna. Így maradt a hosszan tartó fájdalom és önmarcangolás.

A szívem megkérgesedett, miután másodszorra is elszakadtunk egymástól, és úgy érzem, már képtelen lennék szeretni, nemcsak téged, bárkit is, ezért felesleges lenne azt kívánnod, hogy legyek mással boldog, mert ez úgysem menne.

Persze ekkor még nem tudtam, mit tartogat számomra a Sors, milyen emberek térnek a választott utamba, azt se, hogy majd egy külföldi férfi hozza vissza az életbe vetett hitemet. Egy férfi, akinek még a nevét sem tudom.

A szakításunk után a lakásomba zárkóztam, és magamba is. Nem mentem sehova, nem vettem fel a telefont, és úgy egyáltalán, minden kapcsolatot megszakítottam a külvilággal. Időre volt szükségem. Időre, hogy fel tudjam dolgozni azt, ami történt. Nem

gondoltam volna, hogy még egyszer túl tudom élni, ha elhagysz. De kénytelen voltam.

Ha aludtam, márpedig nagyon sokat aludtam, vagy legalábbis úgy rémленek ezek a napok, mintha csak percekre hagytam volna el az ágy biztos menedékét, mindig álmodtam. Még hozzá rosszakat, nagyon rosszakat. Hullámokat, amik elnyelnek engem, míg te tétlenül állsz a hajó fedélzetén. Először csak lassan gyűlnek körülöttem, mintha örvények lennének, aztán egyre haragosabbak, egyre magasabbak, és én már csak ritkán tudok följük kerekedni. Egyre kevesebb pillanat az, amíg látlak, és már csak azért akarok a víz felett maradni, hogy minél tovább lássalak, és nem azért, hogy levegőt vegyek. Minden éjjel megfulladtam. Aztán úgy ébredtem fel, hogy kapkodom a levegőt. És rájövök, hogy nappal van, a szemembe süt a nap. Aztán visszaalszom, és újra a vízben vagyok.

Étvágyam nem volt, alig ettem valamit, szédülve jártam a lakásban. A házmester néha rám nézett, bekopogott, a harmadik „jól vagyok”-nál általában el is ment. Egyedül kellett lennem ahhoz, hogy újra és újra lepörgessem magamban az elmúlt néhány hetűnket, amiben olyan boldog voltam, és szembeállítsam azzal, amit te állítottál, hogy az egész csak nekem volt öröm és szerelem. Nem lehettem ennyire vak – egyre csak ezt ismétелgettem magamban. A szerelmet nem lehet megjátszani, ezt a fajta szerelmet biztosan nem. De mivel más okot nem találtam, ami miatt elszakítottad volna magadat tőlem, ezért a gondolataim újra és újra zsákutcába futottak, majd végül ott is maradtak.

Néhány nap után, amikor már olyan gyenge voltam, hogy alig tudtam felkelni, tudtam, muszáj elmennem valami élelemért, mert később már képtelen leszek felkelni. Remegő kézzel dugtam a kulcsot

a zárba, hogy bezárjam az ajtót, de minduntalan félrecsúszott. Végül már a lábam nem bírt el, és összerogytam. Szédültem, fájt a fejem, és émelyegtem az éhségtől.

Én nem nagyon emlékszem arra a hajnalra, amikor Andrej megtalálta. Mivel nagyon korán volt még, kevesen jártak az utcán, különösen azon a külvárosi részen, ahol Andrej és én lakom. Az utcákat járta, mert nem tudott aludni, éppen bement a kapun, amikor összecsuklottam az ajtó előtt. Hogy először vagy sokadszorra, ki tudja. Megvizsgált, de nem mert mentőt hívni, félt, hogy megbüntetik, amiért ellátott.

– Könnyű voltál és olyan törekeny. Hazavittelek és ápoltalak, jó érzés volt minden reggel felkelni valamiért. Valakiért. A kemény kánapén aludni valakinek a kedvéért, látni, ahogy egyre jobban leszel. Soha nem kell megköszönnöd nekem, hogy megmentettelek, mert te voltál az, aki megmentett engem. Talán nem mondtam még el neked, de azon a reggelen mindennél jobban foglalkoztatott a halál gondolata, mert céltalan volt az életem. Halni készültünk mindketten, és az életet találtuk meg egymásban.

Andrej ekkor még nem sejtette, amit pár nap múlva már tudtunk, hogy ennél nagyobb igazságot nem is mondhatott volna.

– Lassan fogjuk kezdeni – mondta, amikor először kiléptünk együtt a lakásából.

– Nem fog menni, még nem. Egy kicsit még maradjunk itt, majd holnap megpróbáljuk – nyafogtam. Hihetetlenül agorafóbiás lettem ez alatt a rövid idő alatt.

– Először csak megérintjük az ajtót.

– Meg is volt, mehetek vissza?

– Nem – mosolygott Andrej. – Egy kicsit többre lesz szükség most. Együtt fogjuk csinálni, ne félj, itt leszek veled.

Olyan megnyugtató volt a hangja, olyan kellemes az érintése a vállamon, hogy bízni kezdtem benne, és éreztem az erőt is magamban. Megfogtam a kilincset.

– Lassan. Elég lesz az is, ha csak kinyitjuk az ajtót.

– Miért vagy velem ilyen türelmes? – bökte ki, ami eszembe jutott. Aztán gyorsan meg is bántam. Félttem a választól.

– Mert megérdemled. Te egy csodálatos ember vagy, akinek segítségére van szüksége. Én pedig tudok neked segíteni, ha hagyod – mondta, és elsímított egy kósza tincset az arcomból, és közben olyan szeretettel nézett rám, ahogy régóta senki. Jólesően megbor-zongtam.

– Hagyom – és kinyitottam az ajtót.

Megismerkedésünk után szinte minden napot együtt töltöttünk, elmentünk sétálni, vagy valamelyikünknel találkoztunk. Ha éjszaka nyúltak a beszélgetések, egymásnál aludtunk, külön ágyon, de mégis együtt. Különleges kapcsolat lett kettőnk között, meséltem a gyermekkoromról, a kötetemről, az újságírói múltamról, mindenről, kivéve rólad, rólunk. Tapintatos volt, és nem kérdezett semmit. Tudta, majd megnyílok, ha úgy látom jónak.

Minden éjjel jobban és egyre jobban aludtam, amikor együtt aludtunk. Biztonságban éreztem magam és olyan természetesnek az egészet, mintha mindig is így éltünk volna. Együtt bevásároltunk, Andrej főzött, én elmosogattam. Kiültünk a háztetőre, és etettük a galambokat, vagy éppen csak nagyokat hallgattunk együtt. Még arra is rávett, hogy elmenjek néhány olvasótalálkozóra. Nem hittem

volna, hogy egyszer elmondom neki, ami köztünk történt, de a Sors ismét beleszólt az életembe.

Egyik délután benyitott az ajtón, de szokásától eltérően nem szólt semmit, csak leült és maga elé meredt. Furcsállottam, de nem szóltam semmit, tudtam, nem sokáig lesz csendben.

– Az előbb keresett a múltad.

– Tessék?

– A múltad. Egy kilencven magas, világosbarna hajú férfi. De elment már.

Éreztem, hogy a szívem a torkomban ver, mit ver, kiszakad a bőrömről át! Meg kellett kapaszkodnom a polcban.

– Be... beszéltél vele?

– A kaputelefont nézte, amikor a kapuhoz érkeztem, és megkérdeztem, segíthetek-e. Közben megnyomtam a gombot a neved mellett, és te beleszóltál, kinyitottad az ajtót. Elsápadt, de nem szólt semmit, csak beledobott egy levelet a postaládádba. Mikor megkérdeztem, hogy kicsoda és akar-e esetleg üzeni valami, csak annyit mondott: nem vagyok én senki, csak a múltja.

Emlékszem, hogy azt mondtad nekem, szeretnéd, ha tudhatnál rólam. De én képtelen voltam arra, hogy felhívjalak és kedélyesen elcsevegjünk, mintha mi sem történt volna. Arról meg szó sem lehetett, hogy találkozzunk személyesen. Éppen hogy csak kezdtem jobban lenni lelkileg, és te megint képes voltál mindent romba dönteni egyetlen mozdulatoddal.

A borítékon nem volt semmilyen címzés, se feladó. Felnyitottam, bár úgy remegett a kezem, hogy alig bírtam a papírral, még a bőrömet is elvágta, úgyhogy néhány csepp vér is került a szavaid mellé.

Tudom, hogy nem kéne írnom, tudom, mi már sosem leszünk barátok. Nem kérhetem, hogy megbocsáss. Nem kérhetek én már tőled semmit. Egyet mégis: ne gondoldj rosszként rám! Kérlek, valahogyan hadd tudjak rólad még... Mondd, miért ne gondolnék rád ezután?

Nehezen jöttek ki a hangok a torkomon.

– Semmiség. Ez semmi – nyugtatgattam magam nem túl meggyőzően.

– Miatta fordultál magadba? Miatta kerültél olyan állapotba. – Utóbbi már nem is kérdés volt, hanem kijelentés. Nem tudtam titkolni.

– Most már teljesen mindegy. – Rövidre akartam zárni.

– Nem úgy látom – felelte Andrej kurtán.

– Ezt te nem értheted...

– Valóban nem, de nem is akarok arról tudni, ami idejuttatott téged.

– Nem tudom elmondani, sajnálom. Még túl közeli, még túl fájdalmas. De azt akarom, hogy tudjál róla.

Odasétáltam a könyvespolchoz, és levettem róla a könyvedet. A könyvedet, amit az életedről írtál, amelynek sorait én is gépeltem. Talán még emlékszel rá, hogy kikészített az, amiket akkor írtál rólam, rólunk, milyen régen is volt az, kedves, és milyen mások lettünk mára, ugye?

A kezébe nyomtam a könyvet, majd kinyitattam vele a ránk vonatkozó résznél, és csendben maradtam. Beült a kedvenc fotelembe, és nekiállt csendben olvasni. Én figyeltem őt, de nem szóltam semmit, néztem a szeme ideges és kapkodó mozgását, ujjai gyors

lapozását, és bár majdnem belepusztultam, hogy tudjam, mit érez, mit gondol, nem szóltam semmit. Az óramutató lassan járt, ütemesen mozgott, ahogy a szívem is verte a maga szőlóját, és én tudtam, most dől el minden Andrejjel kettőnk között. Jó érzés volt tudni, hogy most már ő is része az életemnek, így vagy úgy. Amikor végezett, az ölébe ejtette a könyvet. Lassan már besötétedett kinn, a szobában alig láttuk egymás körvonalait.

– Én ebben nem akarok részt venni – mondta, és felállt.

– Várj, hallgass meg...

– Ne mondj semmit most, el kell mennem. – Kiment az előszobába, és magára kanyarította a sálját. Ahogy elment mellettem, megcsapott az illata. Összeszorult a szívem. Ez az illat jelentette nekem őt és mindent, ami segített visszahozni a való életbe. De nem tudtam megszólalni. Mit is mondhattam volna?

Kifelé indult, de megfordult az ajtó előtt. Az ajtóra nézett, amit résnyre már kinyitott, és amin fúj be a téli hideg szél.

– Át kell gondolnom néhány dolgot. Majd jövők.

Utána futottam, de már későn, becsukta az ajtót és elment. De nem örökre.

Két-három napig nem hallottam hírt felőle, fel akartam hívni, többször is a telefon felé nyúltam, de mindig meggondoltam magam. Aztán átmentem a lakása ajtajához, de nem kopogtam be. Időre van szüksége. Én viszont türelmetlen voltam, nem tudtam várni, azonnal akartam tudni a választ.

Talán most azt gondolod, hogy rád már többé nem is gondoltam, hogy nem kavart fel a látogatásod sem. Pedig igen. Emlékszel? Egyszer azt kérted tőlem, tekintsek úgy rád, mint egy eltűntnek nyilvánítotttra, aki lehet, hogy halott, de bármikor visszatérhet. Aztán

másodszorra is elszakítottad magad tőlem. Az első alig éltem túl, a második után a maradék erőmet is elvesztettem. Gondoltam rád, de csak úgy, mint valami nagyon fájdalmas és nehezen gyógyuló sebre, amit szeretnék mielőbb elfelejteni.

De elfojtottam magamban azt az édesen fájó érzést, amit te jelentesz nekem azóta a nap óta, amióta beléptél az életembe. Arra koncentráltam, hogy az a valami, amiért mostanában volt célom felkelni, ne veszítsem el, ne tűnjön el az életemből, mert abba már tényleg belepusztulok. Egy ember, aki törődött velem, akinek megváltoztattam talán az életét, akivel jó volt lenni, és aki mosolyt tudott csalni az arcomra. Ekkor még nem is sejtettem, hogy úton volt már valaki felém, aki megváltoztatta az életemet. Úgy, mint egyszer régen te.

Felhívtam, és hazudtam neki.

– Nem érzem jól magam, de nem akarok kórházba menni. Megnéznél?

– Persze. Átmegyek – hallottam meg a jól ismert mély hangját a vonal túlsó végén. Annyira jó volt hallani, és teljesen meg is nyugtatott. Tudtam, hogy nem veszítettem el.

Úgy izgultam, mint egy gyerek az első napján az iskolában: háromszor megfésülködtem egymás után, és kétszer igazítottam meg a díszpárnákat és a függönyt. Fel-alá járkáltam a lakásban, amíg végre cseppet.

– Pulzus kicsit szapora, hmm. Hadd tapogassam meg a hasad.

Lefeküdtem az ágyra, finoman rányomott a hasfalamra.

– Van gyomorégésed mostanában? Jobban érzed a szagokat?

– Igen, ég a gyomrom sokszor, és talán a szagokra is érzékenyebb vagyok, nem tudom biztosan, de...

– Fáradékonyság?

– Ritkán, néha, gondolom a kevés bevitt tápanyag miatt..

Elengedte a hasamat, és lehúzta a pólómat rá. Nekidőlt a falnak, és rám bámult. Azt hiszem, egy kicsit nedvesnek tűnt akkor a szeme.

– Remélem, hogy a nyugtatókkal nem ártottam a kisbabádnak!